

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415202773
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1415202773.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobkyne: Drahomíra Fridrichová, podnikajúca pod obchodným menom FY - Dášenska, IČO: 35 874 465, s miestom podnikania Bernolákova 442/45, Cífer, zastúpenej: Mgr. Michal Tomaschek, advokát, so sídlom Laténska 67, Bratislava proti žalovanému: J. C. V., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XX/A, A., zastúpenom: NITSCHNEIDER & PARTNERS, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Cintorínska 3/A, Bratislava o zaplatenie 406 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 29.12.2015, č.k. 6C/136/2015-68, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 406 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne od 9.5.2013 do zaplatenia, trovy konania vo výške 24 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 76,54 eur, všetko v lehote troch dní. Vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 52, § 53 ods. 4, § 559 a § 517 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že mal preukázané, že strany sporu uzavreli dohodu o zabezpečení výcviku psa žalovaného, pričom výcvik sa realizoval u žalobkyne za dohodnutú odmenu 17 eur denne a medzi stranami nebolo sporné, že ide o výcvik terapeutického psa (hoci uzavretá dohoda uvedený termín nepoužíva). Konštatoval, že neposkytnutie súčinnosti zo strany žalovaného nemôže byť na ťarchu žalobkyne. V súvislosti s počtom dní vyúčtovaných žalobkyňou vyvodil, že nemal dôvod neveriť tvrdeniam žalobkyne, že žalovaný si vyzdvihol psa až nasledujúci víkend po vykonaní skúšky, nakoľko aj zo samotného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že nevedel o vykonaní skúšky. Skutočnosť, že žalobkyňa nepožadovala od žalovaného celú dohodnutú odmenu, vyhodnotil ako jej právo. Dospel k záveru, že žalovaný svoje tvrdenia o nedostatočnej starostlivosti a nevykonaní výcviku psa na požadovanej úrovni ničím nepreukázal, naopak, žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno aj v tejto otázke, a to svedeckou výpoveďou Y. H.. Vo vzťahu k charakteru dohody uviedol, že za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje iba taká zmluva, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, čo však nie je daný prípad, keďže z tvrdení sporových strán nevyplývalo, že by dohodnuté podmienky boli jednostranne dané zo strany žalobkyne. Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením dlhu do omeškania, priznal žalobkyňi úrok z omeškania, avšak iba vo výške 5,5% ročne a v prevyšujúcej časti zákonného úroku žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania,

ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 24 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 76,54 eur.

3. Proti prisudzujúcemu výroku rozhodnutia podal včas odvolanie žalovaný z dôvodu, že rozhodnutie považoval za rozporné s právnymi predpismi a za založené na nesprávnych zisteniach. Uviedol, že v priebehu sporu poukazoval na rozpor spôsobu a postupu fakturovania služieb žalobkyne, čím ho ako spotrebiteľa uviedla do omylu, konanie žalobkyne považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s ochranou spotrebiteľa, čomu sa prvoinštančný súd dostatočne nevenoval a v dôsledku uvedeného napadnutý rozsudok trpí vadou konania podľa § 205 ods. 1 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Podľa jeho názoru sumu uhradil, resp. suma za výcvik bola z jeho strany preplatená. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenia Smernice 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli do právneho poriadku Slovenskej republiky transponované do ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka s odkazom na znenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Na základe uvedeného mal za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal tiež, že súd prvej inštancie prekročil rámec dokazovania, pokiaľ vykonával dôkazy aj v rozsahu skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, čo sa týkalo predovšetkým zisťovania podkladu započítania sumy 3 000 eur čo do dlhu žalovaného a následného skúmania podstaty plnenia. Uviedol, že žalobkyňa v spore potvrdila prijatie uvedenej sumy a rovnako jej započítanie na dlh žalovaného, čo preukazuje výpoveď žalobkyne, e-mailová komunikácia medzi sporovými stranami a tretia faktúra, ktorej suma za poskytnutie služieb v zmysle dohody bola navýšená niekoľko mesiacov po skončení výcviku. Z tohto dôvodu mal za to, že podľa § 205 ods. 1 písm. b) O.s.p. má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V súvislosti s dokazovaním poukázal na to, že svedok vypočutý v konaní uviedol, že v čase existencie zmluvného vzťahu býval u žalobkyne, zároveň však konštatoval, že v danom čase bol študentom a preto sa výcviku nemohol zúčastniť; z výpovede žalobkyne tiež vyplynulo, že záznamy o výcviku psa, či akékoľvek denníky o spôsobe a priebehu výcviku psa neexistujú, pričom na tomto základe súd prvej inštancie vyvodil, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno v rozsahu starostlivosti o psa, a to aj s ohľadom na to, že žalovaný okrem svojho tvrdenia iný dôkaz neponúkol. Namietal, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobkyňu, pričom upozornil, že v konaní nemôže navrhnúť negatívny dôkaz, t.j. dôkaz, ktorým sa preukazuje neexistencia skutočnosti. Poukázal na to, že k riadnemu a kvalitnému výcviku psa nedošlo, čo preukazuje dôkaz - Potvrdenie o vykonaní skúšky terapeutického psa (nesplnil skúšku asistenčného psa). Zároveň namietal fakturovanie ďalších siedmich dní žalobkyňou, hoci z uvedeného potvrdenia vyplýva, že posledným dňom výcviku bol 21.10.2012. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietne.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 24.2.2016 v ktorom uviedla, že rozpor vo fakturácii dostatočným spôsobom vysvetlila (pochybenie účtovníčky), pričom z odvolania žalovaného nie je zrejmé, akým spôsobom mala využiť tento rozpor vo svoj prospech. V súvislosti s prijatím sumy 3 000 eur žalovaný opomenul uviesť, že uvedené finančné prostriedky jej boli vyplatené Kynologickým klubom Ekojuventa (teda nie žalovaným) a právnym titulom nebola úhrada dlhu žalovaného. Poukázala na to, že odmena za výcvik psa bola v zmysle Dohody o zabezpečení výcviku psa jasne dohodnutá, pričom už záloha vo výške 2 000 eur bola zo strany žalovaného zaplatená s niekoľkomesačným oneskorením; následne vystavila faktúru na sumu 3 325 eur, ktorú žalovaný neuhradil. V súvislosti so záväzkom žalovaného upozornila, že zo strany Kynologického klubu Ekojuventa nikdy nedošlo k pristúpeniu k záväzku žalovaného voči žalobkyňi, ani k prevzatíu dlhu žalovaného. Vo vzťahu k charakteru dohody uviedla, že jej podmienky boli medzi stranami individuálne dojednané a žalovaný mal možnosť predložiť svoj návrh znenia dohody, čo však neurobil; zároveň nejde o komplikovaný text, ktorý by mal za následok vznik akejkoľvek nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného (žalovaný ani neoznačil žiadne ustanovenie zmluvy, ktoré by malo spôsobiť nerovnováhu v jeho právach a postavení voči žalobkyňi). Tvrdenia o prekročení rámca dokazovania považovala za absurdné, nakoľko od začiatku uvádzala, že jediná suma zaplatená žalovaným je suma 2 000 eur. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o tom, že nemožno navrhnúť negatívny dôkaz, uviedla, že žalovaný uvádzal tvrdenia, ktoré nepredstavujú negatívne dôkazy, napr. zaplatenie sumy 5 000 eur, deň prevzatia psa, výsledok nedodržiavania hygienických návykov psa. Zopakovala, že jej odmena nebola podmienená vykonaním akejkoľvek skúšky, pričom nevykonanie skúšky (v jednej disciplíne) podrobne vysvetlila v priebehu sporu. Opätovne poukázala na tvrdenie žalovaného v písomnom vyjadrení, že pre psa si prišiel k žalobkyňi.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

6. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaného považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 379 C.s.p. okrem prípadov tam ustanovených), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Predmetom odvolacieho prieskumu je (vychádzajúc z obsahu odvolania podaného žalovaným) prisudzujúci výrok súdu prvej inštancie, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 406 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne od 9.5.2013 do zaplatenia (ako aj výroky o trovách konania a trovách právneho zastúpenia ako súvisiace výroky). Výrok, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku žalobu zamietol nebol žiadnymi dôvodmi uvedenými v odvolaní napadnutý.

7. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

8. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

9. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 406 eur titulom doplatku dohodnutej odmeny v zmysle Dohody o zabezpečení výcviku psa, ktorú dňa 9.12.2011 uzatvorila so žalovaným, a na základe ktorej jej vyplývala povinnosť celodenného výcviku psa žalovaného podľa psychických a fyzických potrieb a možností psa, zabezpečenia stravy pre psa, ubytovanie psa, základnú starostlivosť (mimo veterinárnej starostlivosti), s dohodnutou dĺžkou výcviku cca 12 mesiacov a dohodnutou cenou 17 eur/deň. Žalovaný uhradil žalobkyni zálohu v sume 2 000 eur a žalobkyňa vyúčtovala náklady za výcvik sumou 406 eur (so započítaním zálohy vo výške 2 000 eur a poskytnutého príspevku 2% z daní vo výške 3 000 eur).

10. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalovaného rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

11. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

13. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú

ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že pokiaľ ide o charakter zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, je zrejmé, že s ohľadom na ust. § 52 Občianskeho zákonníka ide o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko bola uzatvorená medzi dodávateľom (žalobkyňou) a spotrebiteľom (žalovaným). Záver súdu prvej inštancie v súvislosti s ochranou spotrebiteľa odvolací súd dopĺňa v tom smere, že ochrana spotrebiteľa pred ustanoveniami zmluvy, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (t.j. neprijateľné podmienky) je obmedzená vtedy, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané tak ako je to stanovené v § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného teda súd neposkytne ochranu spotrebiteľovi (z pohľadu nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán) z dôvodu, že ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny alebo ide o individuálne dojednané zmluvné podmienky. Odvolací súd však dospel k záveru, že v danom prípade nemožno zmluvné podmienky v predmetnej zmluve uzavretej medzi sporovými stranami považovať za individuálne dojednané, nakoľko uvedené nevyplýva z vykonaného dokazovania, keďže z predloženej zmluvy vyplýva, že ide o formulárovú zmluvu a k spôsobu uzavretia zmluvy nebolo vykonané žiadne dokazovanie. Uvedený záver však podľa názoru odvolacieho súdu ani nie je v danej veci podstatný. Skutočnosť, či zmluvné podmienky boli dojednané individuálne alebo nie, je totiž dôležitá iba z pohľadu ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. V danom prípade nielenže žalovaný neoznačil zmluvné podmienky, ktoré by podľa jeho názoru mali byť neprijateľnými, ale samotná zmluva neobsahuje (okrem podmienok, týkajúcich sa hlavného predmetu plnenia a ceny) v podstate žiadne iné zmluvné podmienky, t.j. nie je možné ani posúdiť ich neprijateľnosť.

15. V súvislosti s ochranou spotrebiteľa žalovaný argumentoval (okrem neprijateľnosti zmluvných podmienok) aj ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z.z., a to § 3 ods. 1 (každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa), § 4 ods. 1 písm. c) (predávajúci je povinný predávať výrobky a poskytovať služby za dohodnuté ceny), § 4 ods. 1 písm. d) (predávajúci je povinný správne účtovať ceny pri predaji výrobkov alebo pri poskytovaní služieb) a § 5 ods. 1 (výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach). Odvolací súd dáva do pozornosti, že citované ustanovenia sa týkajú práv a povinností zmluvných strán v rámci spotrebiteľskej zmluvy. Ochrany svojho práva sa spotrebiteľ môže domáhať na súde využitím prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany ako strana sporu (okrem možnosti domáhať sa ochrany svojich práv, príp. vynútením povinností dodávateľa pred orgánmi dozoru a kontroly, príp. prostredníctvom združenia na ochranu spotrebiteľov). Ak sa teda spotrebiteľ ocitne v súdnom spore, jeho práva (resp. povinnosti dodávateľa) sa posudzujú v zmysle predpisov na ochranu spotrebiteľa, uvedené však neznamená, že svoje tvrdenia pred súdom nemusí preukázať.

16. Pokiaľ ide o dodržanie kvality dojednaných služieb žalobkyňou, odvolací súd dáva do pozornosti, že v danom prípade nejde o nemožnosť predloženia negatívneho dôkazu žalovaným. Ak žalovaný namietal, že v zmysle Dohody si žalobkyňa nespĺnila zmluvné povinnosti, predovšetkým čo do kvality výcviku a starostlivosti o psa, pričom žalobkyňa preukázala, že pes bol po určitú dobu v jej starostlivosti, výcvik prebehol a pes bol odovzdaný žalovanému, bolo na žalovanom, aby svoje tvrdenia, týkajúce sa nespokojnosti s výcvikom a starostlivosťou o psa (resp. nedodržanie zmluvných povinností zo strany žalobkyne) preukázal. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že púhe tvrdenie žalovaného o nedostatočnom výcviku a zanedbanej starostlivosti o psa bez jeho preukázania, s odkazom na nemožnosť predloženia negatívneho dôkazu, nemôže mať za následok úspech žalovaného ako strany v spore. Žalovanému nič nebránilo, aby svoje tvrdenia preukázal, zároveň z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že žalovaný po prevzatí psa nejakým spôsobom reklamoval dodanie a

kvalitu služieb, príp. žiadal zľavu z dohodnutej odmeny či akýmkoľvek spôsobom namietal dodanie služieb v dohodnutej kvalite (vykonanie skúšky terapeutického psa pritom nebola ako zmluvná povinnosť žalobkyne dohodnutá v zmluve).

17. Pokiaľ ide o spôsob fakturácie, odvolací súd nepovažoval námietku žalovaného za dôvodnú, nakoľko z nej nie je zrejmé, ako mal rozpor vzniknutý pri fakturácii (ktorý bol následne odstránený) ovplyvniť jeho zmluvnú povinnosť, ktorá bola jednoznačne daná dohodou, keď zároveň na žiadnu z vystavených faktúr nevykonal úhradu.

18. V súvislosti s tvrdeným prekročením rozsahu dokazovania, odvolací súd konštatuje, že ani prípadné dokazovanie nesporných skutočností nemôže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Čo sa týka rozsahu poskytnutých služieb, je zrejmé, že žalovaný v priebehu sporu uviedol, že psa si prevzal od žalobkyne tak, že si po neho prišiel k nej, pričom disponoval informáciou, že skúška psa nikdy neprebehla. Namietal v podstate skutočnosť, že výcvik psa skončil dňa 21.10.2012 (dátum vykonania skúšky). Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že k dátumu samotného prevzatia psa neuviedol počas prvoinštančného konania (ani počas odvolacieho konania) žiadne iné tvrdenia, t.j. že psa prevzal v iný deň ako tvrdila žalobkyňa. Ak teda žalovaný argumentoval iba tým, že podľa Potvrdenia o vykonaní skúšky terapeutického psa výcvik skončil dňa 21.10.2012, neznamená to, že v zmysle dohody so žalobkyňou nemal povinnosť uhrádzať dennú odmenu až do prevzatia psa. Takto konštruovaná argumentácia žalovaného preto neobstojí a nemožno jej priznať úspech.

20. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním (vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

21. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p., a v konaní plne úspešnej žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).